

съ очитѣ си. На всѣки гробъ по кандило. Като звезди.**).

Тѣй загина „непознатъ“ тоя, който размири Сливенския край. Малцина сж го познавали лично, още по-малко сж били тия, които сж могли да опознаятъ величието на неговата душа. Нѣмало и кой да порони сълзи за него. Родителитѣ му били далечъ задъ Балкана, тѣ подозирали нещастieto, въ смъртна тревога чакали новини и много късно се научили и разплакали за неговата смъртъ. Когато отъ самия него, може би, не бѣ останало нищо въ Балкана . . .

* * *

Да довършимъ съ четата. Отъ гърмежитѣ на потерата нѣкои отъ четницитѣ се изгубили и не могли да се присѣдинятъ къмъ Стоила. Около последния останали само 5 четници, мокри, кални и премалѣли отъ гладъ. Самъ Стоилъ — съ ржка ранена, отекала отъ студа и влагата. Четницитѣ, които останали, не били добре познати на Стоила. Най-близкитѣ му другари Иларионъ и Г. Обретеновъ, съ които сподѣлялъ всичко, били убити. Прикривайки болкитѣ си, той насърдчавалъ останалитѣ при него другари, като имъ обещавалъ да ги отведе въ Сърбия или Влашко. Само въ него имъ била надеждата за спасение. Едно воловарче ги видѣло и издало, появила се потеря, но тѣ сполучили да избѣгатъ къмъ с. Терзобасъ. Тамъ билъ изпратенъ безъ възстанически дрехи, смѣлиятъ Андонъ Кутевъ за хлѣбъ при единъ неговъ близъкъ съзаклетникъ. Последниятъ отъ страхъ за собствената кожа, предалъ Кутева на турцитѣ, които го откарали после въ Сливенъ.

Стоилъ навреме избѣгалъ отъ потерата, която се появила да го търси. Той се отправилъ къмъ с. Алобасъ. Минали рѣка Тунджа и се скрили въ

*) Йорд. Йовковъ. Юнашки глави. Сб. „Той не умира“, 1935 год.